

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech, soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 21. října 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Bachové a přísedících Vlasty Žatečkové a Blanky Polcarové,

takto:

Obžalovaný mladistvý R. H. [redacted] narozený [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] svěřence Výchovného ústavu a střediska výchovné péče Pšov, okres Louny, t. č. Vazební věznice Litoměřice,

je vinen, že

v blíže nezjištěné době nejméně od 12. 3. 2020 do 26. 11. 2020 na nezjištěných místech, především v [redacted] v bytě matky nezletilé M. N. [redacted] a dále v bytě v [redacted] kde bydlel s prarodiči, opakovaně vykonal dobrovolný nechráněný pohlavní styk s nezletilou M. N. [redacted] narozenou [redacted] a to i několikrát do týdne, ačkoliv věděl, že nezletilá nedosáhla věku 15 let, nezletilá v důsledku toho otěhotněla a dne 30. 11. 2020 v pátém týdnu těhotenství podstoupila na gynekologickém oddělení Karlovarské krajské nemocnice a.s. miniinterrupci bez nutnosti další hospitalizace,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

čímž spáchal

provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 31 odst. 1, § 33 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců podmíněně odloženému na zkušební dobu na 18 (osmnáct) měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Víchová

Podle § 18 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. se ukládá výchovná povinnost: setrvat ve výchovném ústavu v rámci nařízené ústavní výchovy.

Podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 218/2003 Sb. se ukládá výchovné omezení: neužívat návykové látky a podrobit se testování.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je mladistvý povinen nahradit zákonné zástupkyni poškozené M. N. narozené bytem škodu způsobenou proviněním v částce 6 792 Kč.

Odůvodnění:

1. V projednávané věci soud při svých skutkových a právních závěrech vycházel z prohlášení viny obžalovaného, jež učinil v hlavním líčení, kdy toto prohlášení po kladném stanovisku státní zástupkyně přijal a současně rozhodl o tom, že v rozsahu prohlášení viny nebude prováděno dokazování. Prohlášením viny obžalovaného tak bylo prokázáno, že mladistvý se ve výroku uvedené době opakovaně dopustil soulože, tedy pohlavního styku s dívkou, která v době skutku byla podstatně mladší než 15 let a navíc v důsledku tohoto jeho počínání otěhotněla a následně musela podstoupit miniiterupci. O právní kvalifikaci jednání obžalovaného mladistvého, jemuž byl znám poškozené, tak není pochyb, když naplnil skutkovou podstatu provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku.
2. Při úvaze o druhu a výměře trestního opatření soud přihlédl k ustanovení § 38 a následujících trestního zákoníku a také ke speciálním ustanovením pro trestání mladistvých dle zákona o soudnictví ve věcech mládeže. Takto zhodnotil, že mladistvému polehčuje jednak prohlášení viny a dále jeho dosavadní bezúhonnost. Je tak zřejmé, že na místě je ukládání trestního opatření ryze výchovného charakteru, kdy soud považuje za zcela dostačující uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby snížené pro osoby mladistvé, tedy v trvání 6 měsíců, jehož výkonu je současně podmíněně odložen na adekvátní zkušební dobu na 18 měsíců. S ohledem na skutečnost, že dosavadní výchova mladistvého je zanedbaná, a proto také byla Okresním soudem v Karlových Varech nařízena a následně i do doby zletilosti prodloužena ústavní výchova, přičemž mladistvý ústavní výchovu dosud ignoroval a vytrvale opakoval útky, je vedle trestního opatření na místě uložit mu i opatření ryze výchovná. Soud takto považuje za vhodné jednak uložení výchovné povinnosti dle § 18 zákona č. 218/2003 Sb. setrvat ve výchovném ústavu v rámci nařízené ústavní výchovy. Dále s ohledem na značný problém mladistvého se zneužíváním drog tomuto uložil přiměřené omezení dle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 218/2003 Sb., a to neužívat návykové látky a podrobit se testování. Mladistvý současně byl v jednacím síni důrazně upozorněn, že soud bude bedlivě sledovat, zda vyhovuje požadavkům zkušební doby a uložených výchovných opatření, přičemž budou-li zjištěny podstatné nedostatky v jeho chování a plnění povinností, může soud již v průběhu zkušební doby rozhodnout o tom, že původně podmíněně odložené trestní opatření odnětí svobody vykoná ve věznici.
3. Soud dále rozhodoval o náhradě škody, kdy zákonná zástupkyně poškozené nezletilé se řádně a včas připojila k trestnímu řízení s částkou celkem 6 792 Kč, kterou také doložila účtenkami za platby, které musela vynaložit v souvislosti se zjištěním těhotenství poškozené a jeho přerušením. S ohledem na skutečnost, že bylo prokázáno, že těhotenství poškozené vzniklo v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného, uložil soud tomuto dle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost uplatněnou částku uhradit k rukám zákonné zástupkyně nezletilé

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

V Lounech dne 21. října 2021

Mgr. Hana Bachová v. r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném 17. dubna 2019 v Lounech v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Šišové a přísedících Bc. Petra Martínka a Vlasty Žateckové,

takto

Obžalovaný J. N., narozený , trvale bytem
adresa pro doručování

je vinen, že

jako druh matky nezletilé poškozené N. E. Ž., nar. , podílející se na její společné výchově, v místě jejich bydliště na adrese

1) v přesně nezjištěné době na jaře roku 2018 v pokoji přistoupil k nezletilé N., která v tu dobu seděla u počítače, nejprve ji hladil po zádech, následně jí sáhl pod triko a hladil ji na břicho a posléze vsunul ruku pod její podprsenku a pohladil ji na prsu,

2) od počátku roku 2018 do 27. 6. 2018, vždy za nepřítomnosti matky nezletilé, když se nezletilá koupala, vstupoval do koupelny pod různými záminkami, a to i přes předchozí výslovný zákaz matky nezletilé, přičemž přesně nezjištěného dne, pravděpodobně dne 27. 6. 2018, v době kolem 19.00 hodin vstoupil do koupelny, kde se nezletilá koupala ve vaně a chtěla si oholit ochlupení na přirození, kdy nejprve ji nabádal, aby si upustila vodu, následně jí rukou nanesl holící pěnu na přirození, a i přes ujištění nezletilé, že se umí oholit sama, jí začal přirození holit a když ho nezletilá vyzývala, aby jednání zanechal, sáhl jí rukou do rozkroku a pohladil po klitorisu,

tedy

jiným způsobem, než souloží, pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let, svěřené jeho doзору,

tím spáchal

zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (třech) let.

Podle § 84 trestního zákoníku za podmínek uvedených v § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným v rozsahu ustanovení § 50 trestního zákoníku.

Podle § 85 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému stanoví zkušební doba v trvání 4 (čtyř) let.

Podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil nemajetkovou újmu, kterou trestním činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené N. E. Ž. narozené [redacted] nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená se zbytkem nároku na nemajetkovou újmu odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

1. Dne 14. 12. 2018 napadla k Okresnímu soudu v Lounech obžaloba na J. N. E. Z. Jednání bylo popsáno tak, že obžalovaný jako druh matky nezletilé poškozené N. E. Z. nar. [redacted] podílející se na její společné výchově, v místě jejich bydliště na adrese [redacted] v přesně nezjištěné době na jaře roku 2018 v pokoji přistoupil k nezletilé N. E. Z. která v tu dobu seděla u počítače, nejprve ji hladil po zádech, následně jí sáhl pod triko a hladil ji na břiše a posléze vsunul ruku pod její podprsenku a pohlídl ji na prsu, a dále od počátku roku 2018 do 27. 6. 2018, vždy za nepřítomnosti matky nezletilé, když se nezletilá koupala, vstupoval do koupelny pod různými záminkami, a to i přes předchozí výslovný zákaz matky nezletilé, přičemž přesně nezjištěného dne, pravděpodobně dne 27. 6. 2018, v době kolem 19.00 hodin vstoupil do koupelny, kde se nezletilá koupala ve vaně a chtěla si oholit ochlupení na přirození, kdy nejprve ji nabádal, aby si upustila vodu, následně jí rukou nanest holící pěnu na přirození, a i přes ujištění nezletilé, že se umí oholit sama, jí začal přirození holit a když ho nezletilá vyzývala, aby jednání zanechal, sáhl jí rukou do rozkroku a pohlídl po klitorisu.
2. Státním zástupcem bylo jednání kvalifikováno jako pokračující zločin pohlavního zneužití podle § 187 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku.
3. Dokazováním provedeným v hlavním líčení dospěl soud k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání, tak jak je popsáno ve výroku rozsudku (a současně v bodě 1 odůvodnění).
4. Obžalovaný v přípravném řízení i u hlavního líčení potvrdil, že dlouhodobě bydlí ve společné domácnosti s družkou R. Ž. s níž má dvě společné děti a v domácnosti s nimi žije i poškozená nezletilá N. E. Z. a její bratr D. Podílí se na výchově dětí, v případě výchovných problémů jim dává zákazy, poškozené N. E. Z. dal 1x facku, její bratr D. dostal také. R. Ž. (družku) uhodí jen, když má důvod, a to ho sama vyprovokuje (odhadem je to tak 1x do roka). Na N. E. Z. dává pozor, na počátku roku 2018 si potajím založila facebook a začala si pořezávat ruce, skočila pod kamion, poté na jaře 2018 byla na psychiatrii. N. E. Z. říká, že to dělá kvůli chlapci, někdy, že je to kvůli němu.
5. K událostem v koupelně potvrdil, že se N. E. Z. stále koupe s mladší polorodou sestrou C. Když je v koupelně a stará se o Ch. při té příležitosti si všimne zběžně i N. E. Z. jestli není pořezaná. Před čtrnácti dny, v pondělí, se opět Ch. koupala s N. E. Z. ve vaně, družka doma nebyla, D. doma byl. Vyndal Ch. z vany, odnesl ji a pak se vrátil do koupelny s ručníky. Všiml si, že N. E. Z. měla plnou vanu vody a na pračce měla připravené holení. Věděl z minulosti, že se holí, proto mu bylo divné, že má ve vaně tolik vody. Řekl jí, ať si vodu upustí a jestli na holení používá pěnu, že s pěnou je to lepší. Ukázal jí, jak se má holit, holila se na podbřišku, chtěl jí jen pomoci, víc v tom neviděl, není úchyl. Ví, že jí to družka neukázala, což říká N. E. Z. tak jí to chtěl ukázat. Kdyby jí to vadilo, mohla zavolat bratra D. který byl doma. Už neví, zda při tom holení nesahal na přirození, nebyl to záměr, proč by to dělal, určitě jí na klitoris nesahal. N. E. Z. to říká, protože je v pubertě a on jí dává zákazy.

Matka jim všechno povoluje, tak je to na něm a N. toho zneužila. Mohla to říci matce dřív a ne až v době, kdy se doma řešil její zákaz facebooku.

6. K osahávání N. u počítače vypověděl, že k tomu mělo dojít před půl rokem. Bylo to jinak, než N. uvádí, kdy seděli u internetu v obýváku. Už neví, zda tam seděl první či si přisedl k N. na internetu v dětském pokojíku byl asi D. Všiml si, že se jí zkroutila sportovní podprsenka ve spodní části pod prsy a řekl jí, že si to musí hlídat, aby jí ta spodní část nevyjížděla do prsou, proto jí tu podprsenku stáhl zpět dolů, na což N. nic neříkala, společně dál vybírali zboží na internetu. N. to pak vytáhla při práseru, kdy to na něj později použila. N. se snaží pomoci, vše vysvětlit, pak přijede „bába“, tedy tchýně J. Ž., kterou má N. omotanou okolo prstu a začne do N. hučet a hned je problém. Než přijela „bába“, tak byl klid. Neví, zda se mu chce pomstít, ale je pravda, že s N. mají problémy.
7. U hlavního líčení obžalovaný v obecné rovině doplnil, že nezletilá N. lhalo od počátku, kdy ji to několikrát dokázal, důkazem byl například facebook a další věci, v posledním týdnu to byla např. schovaná žakovská knížka. Upozornil na účelovost jejího chování, kdy měla říci své matce, že k tomu byla navedena babičkou resp. její přítelkyní a také že věc řeší, až když je nějaký problém. Zmínil, že v době, kdy u babičky bydlela, začala rapidně ve škole propadat, také se z doslechu dozvěděl, že v tu dobu požívala alkohol, kouřila. Od N. ví, že se kamarádky pořežávaly na přirození. Shrnutou podprsenku viděl pod tričkem a instinktivně ji opravil. Matce tento incident (s podprsenkou) neříkal, pokud jde o koupelnu, tak ho matka upozornila, aby tam nechodil. Dále poukázal na to, že ve výpovědi z přípravného řízení je nepřesnost, v dané době nevěděl, že se N. holila, vzápětí ale potvrdil, že mu řekla, že se holí již dva roky. To ale nepovažoval za věrohodné, protože jednou jí prosvítaly plavky. Zmínil, že pro obdobnou trestnou činnost byl již řešen, věc byla policií odložena.
8. Matka poškozené N. R. Ž. v přípravném řízení uvedla, že k prvnímu incidentu došlo někdy v lednu nebo v únoru 2018. Obžalovaný za ní přišel a řekl jí, že když byla předešlý den v práci, seděl v obývacím pokoji u svého počítače, přisedla si dcera N. a vybírali spolu na internetu podprsenku. Našli nějakou sportovní, a jelikož neznali míry, tak ji změřil metrem. Když jí vzal tu míru, tak jí povylezla podprsenka nahoru, tak se N. jen snažil tu podprsenku narovnat. Dceru si zavolala a ta potvrdila, že se nic nestalo. Řekla, že jí jen strejda narovnal podprsenku, ale že se jí to nelíbilo, že jí šahal na podprsenku. Obžalovaný jí vysvětloval, že to takhle nemyslel, že mu šlo pouze o to, aby jí narovnal tu podprsenku, takže si to vyříkali. U toho byl i syn D. Dále potvrdila, že nezletilá se řezala po těle od roku 2017. N. říkala, že si to dělá kvůli klukovi, kvůli němu chtěla skočit i pod kamion, což potvrdila i neteř I. Po měsíčním pobytu v psychiatrické nemocnici ji vzala domů na reverz. Následovaly zákazy facebooku, který jí obžalovaný zablokoval, což nezletilá špatně nesla. Koncem června, když přišla domů z práce, řekl jí, že předešlý den se Ch. koupala s N. a šel se za nimi podívat, aby je zkontroloval, protože Ch. často dělá ve vaně blbosti. V koupelně viděl N. ve vaně, jak si chce holit na přirození, ale neměla pěnu a holítko měla obráceně, tak se jí zeptal, jestli ví, jak se má holit, N. mu na to řekla, že neví, ať jí to ukáže, že to bude jejich tajemství. Obžalovaný si tedy vzal holítko, 1-2x jí přešel v podbřišku, a to prý bylo vše. Ihned vybouchla, co jí má co ukazovat, jak si má holit přirození, držela ho pod krkem a on jí vrazil facku. Obžalovaný pak zavolał N. a D. a říkal, že není žádný pedofil, že ji má rád jako dceru a ne jako sexuální objekt a že jí musí hlídat kvůli jejím problémům s pořežáváním. N. se usmála, obejmuli se a bylo po problému. Po dvou dnech přijela teta M. J., které N. něco řekla o tom, co se stalo. Poté přijela i babička a křičela na obžalovaného, že je úchyl a že půjde na policii, na což jí obžalovaný řekl, že ať klidně jde, že má svědomí čisté. N. je nyní u babičky v. od té doby se s ní neviděla, jen si telefonují, ale to se většinou pohádají.
9. U hlavního líčení matka nezletilé zopakovala, že ani u jednoho z incidentů nebyla přítomna, vychází jen z toho, co jí řekla N. a obžalovaný, a co slyšela od babičky. Poté se stručně k věci vyjádřila. Po přečtení výpovědi z přípravného řízení, doplnila, že jí o holení říkal obžalovaný, ale o klitoris se dozvěděla až od babičky. Holení by N. vzala, kvůli předchozím problémům

(pořezávání). Když se dozvěděla o holení v koupelně, chytla obžalovaného pod krkem a on jí vlepil před dětmi facku, až spadla na zem. Pokud jde o incident u počítače, obžalovaný i N. [redacted] situaci popsali stejně. V danou dobu N. [redacted] neměla vlastní sportovní podprsenku, tu teprve vybírali ke koupi. Sděbila soudu, že nezletilou N. [redacted] vzali (ve stejný den, kdy byla slyšena) k soudu a doplnila „N. [redacted] řekne, že vypovídat nebude, že ji do toho navezla babička, že ji v tom nechala a ani nepřijela“. Dále upřesnila, že N. [redacted] s nimi znovu nyní bydlí ve společné domácnosti. O věci s ní mluvila babička, děda, protože jí nikdo nevěří. N. [redacted] jí neřekla, že se pořezává a tajila i fotky, schovala žákovskou knížku. Chození obžalovanému do koupelny nezakázala, jen řekla, že to není vhodné. I ona kdysi byla pohlavně zneužívána, ale oproti N. [redacted] se chovala jinak.

10. Bratr poškozené nezletilé, D. [redacted] Ž. [redacted] v přípravném řízení potvrdil, že kolem Vánoc za ním sestra přišla ubrečená a svěřila mu událost v obýváku s podprsenkou, kdy obžalovaný si ji zavolal k počítači, neboť byli domluveni, že spolu vyberou dárek. Matka nebyla doma. N. [redacted] mu svěřila, že měla na sobě neupravenou podprsenku a strejda si toho všiml a N. [redacted] nejprve upravil ramínko u podprsenky a pak N. [redacted] říkala, že jí sáhl strejda rukou pod podprsenku a sahal jí rukou na prsa. Mamce to řekla N. [redacted] až druhý den. Mamka se strejdou den nebo dva nemluvila, zastávala se N. [redacted]. Za další dva dny se to opět začalo řešit a N. [redacted] řekla před ním, mamkou a strejdou, že si to s tou podprsenkou vymyslela, aby se strejdovi pomstila, nikdo ale neví za co. Dále se vyjadřoval k zablokování facebookového účtu nezletilé z důvodu prezentace jejich polonahých fotografií. Poté, co si nezletilá do kůže vyřezala nápis M. [redacted], skončila na psychiatrii v [redacted], jelikož současně chtěla skočit pod kamion. V červenci 2018 byl další incident, kdy N. [redacted] se koupala s Ch. [redacted] a druhý den byla N. [redacted] divná. Pak mu svěřila, že strejda přišel do koupelny pro Ch. [redacted], vyndal jí ven z vany, utřel ji a pak šel vrátit zpátky do koupelny ručník. N. [redacted] se zrovna holila dole a strejda na ní koukal. Měl jí říct, že se holí špatně, pak jí roztáhl nohy, dal jí tam pěnu a začal jí holit. Když se mu N. [redacted] svěřovala, plakala. Druhý den, když matka přišla z práce, byl u toho, když to N. [redacted] mamce řekla, že se koupala ve vaně s Ch. [redacted], a když jí vyndal strejda [redacted] z vany, tak se vrátil s ručníkem do koupelny a tam řekl N. [redacted], že se špatně holí a že jí ukáže, jak se to dělá, a také jí to ukázal. Mamka začala brečet, začala na strejdu řvát, co leze k N. [redacted] do koupelny, že je úchyl a že si to nesmí dovolit. Obžalovaný na to nic neříkal, až potom říkal N. [redacted], že mu říkala, že to bude jen mezi nimi a že to vytáhne v době, kdy má zákaz nebo nějaký průser. Stran vztahu k obžalovanému uvedl, že ho má jako otce. Bývá na ně přísný, ale myslí to dobře. O jiných problémech se mu sestra nesvěřila.
11. U hlavního líčení svědek D. [redacted] Ž. [redacted] v úvodu uvedl, že přijel s matkou, obžalovaným a se sestrou jedním vozidlem. Matka mu před výslechem sdělila, že N. [redacted] uvedla, že to co řekla, není pravda, že lhala a byla k tomu navedena babičkou. Se sestrou mluvil, ale neřekla mu, že lhala, jen mu řekla, druhou variantu ohledně piercingu a že si strejda půjde sednout a ona dostane 80 000 Kč. Sestra v obou případech, kdy se mu po incidentech svěřovala, plakala. Nikdy se mu nestalo, že by sestra s něčím přišla, plakala by a ve skutečnosti by situace byla jiná. Sestře s matkou věřili. Matka v obou případech řešila situace emotivně. Po incidentu v koupelně bylo řečeno, že se sestry spolu koupat nebudou. Když žila sestra u babičky, chytla se špatné party, a úplně se změnilo její chování, předtím v [redacted] byla tichá. U babičky sebepoškozování nepokračovalo. Do koupelny, když tam byla sestra, nechodil. K jednotlivým útokům stručně zmínil, že při výběru piercingu obžalovaný hladil N. [redacted] po břiše a po prsou, obžalovaný se pak za to před matkou omlouval. Pokud jde o piercing, tak tam nešlo o narovnání podprsenky. Událost v koupelně vnímal jako s „tou podprsenkou“, zmínil, že měl obžalovaný N. [redacted] údajně vzít holení a sahat na klitoris.
12. Poškozená N. [redacted] E. [redacted] Ž. [redacted] v přípravném řízení uvedla, že obžalovaného oslovuje jako strejdu. Do doby narození sourozenců Ch. [redacted] a S. [redacted] měli s obžalovaným normální vztah. Poté na ni začal řvát, byl přísnější (i na bratra D. [redacted]), občas jí dal facku, dával jí zaracha za minutový pozdní příchod. Matka se jí zastala jen někdy. Před třemi lety na sebe chtěla upozornit a začala se řezat žiletkou. U kamarádek viděla, že se otcové chovají hezky. Také se řezala kvůli klukům. Před rokem strejda začal chodit do koupelny a koukal, jak se koupe, což řekla bratrovi. Poradil jí, ať to nechá plynout. Před půl rokem navečer, když mamka byla v práci, chtěla se v obýváku dívat na internet, strejda ležel na gauči a koukal se na fotbal v televizi. Chtěla se

podívat na piercingy, obžalovaný si přisedl, a když našla jeden piercing, řekl, že to mamka nedovolí a z ničeho nic jí sáhl rukou pod triko na holou kůži a pak i pod podprsenku na prso. Byla zaskočená, ale nic neřekla a odešla za bratrem do pokoje. Druhý den D. řekl vše matce, jíž potvrdila, že se to takto stalo. Mamka hned volala strejdovi do práce, co to mělo znamenat. Měla zapnutý reproduktor, tak slyšela, jak strejda říkal, že jí jen upravoval podprsenku. Měla však sportovní typ podprsenky, která se jí nikdy neposouvá. Dál se nic neřešilo, obžalovaný byl přísnější. Neříkal jí nic hezky, jen řval, neví, proč se takhle začal chovat. Začala se opět řezat a chtěla skočit pod kamion. Kvůli přísnosti obžalovaného a klukovi M. jelikož ji podváděl. Na psychiatrii, kde byla poté v březnu 2018 hospitalizovaná, o obžalovaném neřekla, jelikož se bála, co potom bude doma. Po návratu před ní matka schovávala vše ostré, obžalovaný chování nezměnil. Pak začala opět chodit s M. a pořád se sebepoškozovala, nejprve kvůli strejdovi a když začala chodit s M. tak i kvůli M. Před dvěma měsíci, když byla matka v práci, koupala se společně s Ch. Poté, co ji obžalovaný odnesl z koupelny, chtěla se oholit, proto upustila vodu ve vaně, pak přišel strejda. Viděl holítko na pračce, vzal ho a nastříkal jí pěnu pod břicho, na což reagovala tak, že se umí holit, že už se holí přes dva roky. Obžalovaný na to nic neřekl a začal jí holit na přirození. Říkala, ať jde pryč, ale on ji holil a při tom ji šahal na klitoris. Pak mu brala žiletku a opakovala, ať jde pryč, trvalo to minutu. Obžalovaný říkal, že si to má nechat pro sebe a nemá to říkat mámě. Poté šla do pokoje, kde byl D. a tomu se svěřila, že jí strejda holil a že jí přitom sahal na klitoris. Druhý den řekla matce, že jí strejda hrabal na klitoris, i když ho vyhazovala, u čehož byl i strejda a brácha D. Následoval fyzický konflikt mezi matkou a strejdou, kdy mamka mu dala facku a strejda jí tu facku vrátil, až spadla na zem. Druhý den, když na návštěvu přijela teta M. J. svěřila se jí. Další den přijela babička, byla zrovna venku, a když přišla domů, jen slyšela, jak babička strejdovi říkala, že půjde na policii, že to není normální a on jí řekl, že už to jednou měl a že se z toho vyseká znova. Od té doby bydlí s babičkou, kde je spokojená.

13. U hlavního líčení, kde jejímu výslechu byla přítomna pracovnice OSPODu a znalkyně I. W. nezletilá N. sdělila, že cca měsíc bydlí znovu s matkou, obžalovaným a nezletilými sourozenci. Zopakovala, že v prvním případě jí obžalovaný hladil po břiše, následně jí zajel pod podprsenku. Poté při koupání jí začal podávat pěnu na holení, když jí sáhl na klitoris, tak ho vyhodila. Do koupelny, když se koupala, přicházel, neklepal, upravoval tam ručníky, nebo chodil pro různé věci. Pokud jde o sáhnutí na prsa, podprsenku jí obžalovaný neupravoval, to je jeho verze. Ani nevybírali sportovní podprsenku, ale piercing (pozn. soudu tzv. neinvazivní viz. čl. 157). Potvrdila výpověď z přípravného řízení a doplnila, že v. ve škole měla horší průměr. Co se vrátila domů, matka ji přestala vozit k psychologovi, nyní jí sehnala nového z Kadaně. Aktuálně se cítí zase špatně, stále brečí, má sklony k sebepoškozování. Pokud se kdy sebepoškozovala, nikdy to nebylo v intimních partiích a nebylo to u babičky. Nikdy neodvolala to, co v této věci řekla. *Pozn. soudu nezletilá v době výslechu měla na vnitřní straně paží na předloktí zhruba 20 zářezů na každé ruce (viditelné po 14 dnech ze vzdálenosti dvou metrů).*
14. Znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zvl. specializace klinická psychologie I. W. konstatovala, že osobnost poškozené N. je v pásmu psychické normy, labilní, s nevyzrálou emotivitou, s explozivními, mírně hysterickými rysy. Po psychické stránce došlo ke stabilizaci při pobytu u babičky. Duševní porucha nebyla zjištěna. Správné vnímání a reprodukování prožitých událostí není narušeno. Sklony ke lhavosti a zvýšené sugestibilitě nebyly zjištěny. Znaky pro obecnou nevěrohodnost nebyly nalezeny. Jednání obžalovaného nezanechalo na poškozené negativní následky. Poškozená zcela verifikovala to, co uváděla u policie i při znaleckém vyšetření. Tristní je její současný nedobrý psychický stav, rodina ¾ roku hledá vhodného psychiatra. Její emoční nenaplněnost byla patrná i ze situace, kterou spatřila před jednací síní, kdy ve chvíli, když odešel obžalovaný za advokátem, tak šla nezletilá N. k matce a dala jí (v 15 letech !) hlavu do klína. N. nemá emotivní ukotvení (nemá na koho se emočně spolehnout), proto je váhavá i při volbě, kde bude bydlet. Situace, kdy je v domácnosti s obžalovaným a je zavřená v místnosti, není dobrá. Dále se vyjádřila ke škále použitých vyšetřovacích metod a doporučila rodině (zejména matce) vhodné postupy do budoucna.

K osobě nezletilé uvedla, že je velmi naivní, má sice průměrný a místy i mírně nadprůměrný intelekt, ale není vůbec vychytralá. Nezletilá není schopná z důvodu pomsty neříct pravdu, má nízkou fantazii, je dost naivní a není schopna ji vymyslet, podrobně popsala jednání obžalovaného několikrát a stejně.

15. Sestra matky, M. J. sdělila, že nebyla incidentům přítomná, když přijela na návštěvu k sestře, vždy proběhla v poklidu. Když měla N. problémy s učením, se vším jí pomáhal obžalovaný. N. nevěří, že ve vícero věcech, např. v známkách, nežije s ní, jen to dovozuje z toho, co jí řekla sestra. Jí osobně lhala N. v drobnostech, např., že matka ví o tom, že jela k ní. Pokud jde o závažnější věci, to posoudit nedokáže, takové věci s ní neprobírá, ale od matky ví, že v závažnějších věcech lhala.
16. Slyšena byla babička poškozené N. J. Ž. a její partnerka J. H. kdy obě shodně uvedly, že se jim N. svěřila s incidentem v koupelně. Řešilo se to i s obžalovaným, který na to reagoval tak, že se již jednou vysekal, a vyseká se podruhé. N. odvezly k sobě domů a druhý den s ní šly věci nahlásit na policii. Ujistovaly se, zda ví, kam jí sáhnul a že je to skutečně tak. Také zmínila osahávání při vybírání piercingu, rozpovíдалa se až u policie. V době, kdy u nich N. pobývala (červen až říjen 2018), neměla zásadní problémy, nesebepoškozovala se, nelhala, jen ve škole se zhoršila, protože jsou vyšší požadavky než ve škole původní. Matka vzájemný kontakt s dcerou mařila. Když se N. vrátila do rodiny, viděly, že je znovu pořezaná. N. nikdy k ničemu nenaváděly. Svědkyně J. Ž. dále uvedla, že matka nezletilé sama lže a N. v takovém prostředí vyrůstá.
17. K nezletilé poškozené bylo Městským úřadem provedeno šetření v rodině babičky, kde nebyly zjištěny závady. K tomu byl připojen spis Okresního soudu v Lounech spisová značka 8 Nc 55/2018 – *svěření do péče a určení výživného (včetně změn)*. Z něho plyne, že původně byl podán návrh babičky nezletilé ke svěření do péče, později N. uvedla, že by raději byla v u svého strýce (tedy ve stejné obci, kde žije matka). Z výpovědi babičky (u hlavního líčení) plyne, že před Vánoci 2018 se vrátila N. zpět k matce, matka po dobu, kdy u nich N. pobývala, mařila jejich společná setkání.
18. Opatřena byla zpráva Nemocnice Žatec o vyšetření nezletilé, u níž nebyly zjištěny známky traumatu na zevním genitálu.
19. Byt, kde mělo docházet k sexuálnímu útoku vůči poškozené nezletilé, byl ohledán a je zachycen v přiložené fotodokumentaci a pouze dokresluje místní uspořádání.
20. Soud zamítl jako nadbytečný návrh na doplnění dokazování, a to aktuální zprávou z vyšetření nezletilé N. MUDr. A. (z psychologické poradny). Soud měl možnost nezletilou sledovat v rámci zásady bezprostřednosti a ústnosti u hlavního líčení, tato byla vyslýchána mimo jiné za přítomnosti znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zvl. specializace psychologie klinická, která současně vypracovala znalecký posudek k její osobě. Nadto ve věci byli slyšeni i další svědci a provedeny důkazy listinami (zejména OSPODu) a soud má dostatek důkazů k posouzení věci, nevyjímaje věrohodnost nezletilé.
21. Obhajoba k prokázání nevěrohodnosti babičky nezletilé a její partnerky požadovala provést dokazování zprávami OSPODu k psychickému stavu N. a k problémům v době, kdy žila u babičky (pořezávání) a dále za poslední měsíc a půl. Soud neshledal tento návrh důvodným, když zpráva OSPODu byla čtena s výsledkem, že žádné nedostatky v péči babičky shledány nebyly, potvrzeno bylo, že nezletilá v danou dobu navštěvovala centrum psychologicko-sociálního poradenství a není tedy pochyb, že se její stav po tuto dobu stabilizoval. Připojen byl i spis zdejšího soudu spisová značka 0Nc 55/2018 (viz. bod 17). Aktuální stav nezletilé byl patrný při jejím výslechu před soudem (viz. blíže bod 14) a vyjadřovala se k němu i znalkyně W.
22. Na základě provedených důkazů v hlavním líčení dospěl soud k závěru, že žalovaný skutek se stal, a že se obžalovaný dopustil protiprávního jednání proti nezletilé poškozené, kterou osahával

na prsou a genitáliích, a bezdůvodně vstupoval do koupelny, přičemž nezletilá mu v jednom případě výslovně sdělila, aby svého jednání zanechal.

23. Jediným přímým svědkem jednání obžalovaného byla nezletilá poškozená, vůči níž byly útoky namířeny. Nezletilá N. [redacted] popsala opakovaně ve shodě jednání, pro které je obžalovaný projednáván. Potvrdila, že nikdy nechtěla změnit svoji výpověď, tak jak prohlašovala její matka R. [redacted] Ž. [redacted] při výslechu u hlavního líčení. Výpověď nezletilé N. [redacted] měl soud možnost sledovat v rámci zásady bezprostřednosti a ústnosti a hodnotí ji jako zcela věrohodnou. Tomu odpovídají i závěry příslušného znaleckého posudku. Znalkyně PhDr. I. [redacted] W. [redacted] neshledala u nezletilé sklony ke konfabulacím, ke lhavosti či zvýšenou sugestibilitu, nenalezla znaky pro obecnou nevěrohodnost. Vysvětlila, že zjištěného chování či mstivosti není poškozená schopna a toto podložila logickou argumentací, z níž vyplynulo, že N. [redacted] je naivní, nemá dostatek fantazie a neumí si věc takového druhu vymyslet a následně ji několikrát shodně reprodukovat. Není tedy sporu o tom, že to co nezletilá N. [redacted] vypověděla, skutečně i prožila. S její výpovědí korespondují skutečnosti, které uváděli další nepřímí svědci, a to D. [redacted] Ž. [redacted] (bratr poškozené), J. [redacted] Ž. [redacted] (babička nezletilé) a její přítelkyně J. [redacted] H. [redacted]. Bratr nezletilé sice zaměnil jednotlivé verze u prvního útoku, avšak nebyl mu osobně přítomen a ve spojitosti s dalšími faktory jako je delší doba, která od činu uplynula, opakované nekorektní vyjádření matky na adresu nezletilé a konečně odstěhování ze společné domácnosti, mohlo dojít u svědka k jejich setření a dílčímu zkreslení. Totéž se pak týká dalších parciálních nesrovnalostí. Z výpovědi nezletilé N. [redacted] jednoznačně plyne, že nikdy neměla v úmyslu svoji výpověď odvolat. U svědka D. [redacted] Ž. [redacted] rozhodně nelze přehlédnout, že pokud za ním sestra (poměrně) krátce po incidentech přišla, vždy plakala, a z jeho zkušeností za takové situace se mu nestalo, že by nemluvila pravdu. Také ve vztahu k matce uvedl podstatný fakt, že v obou případech věc vůči obžalovanému řešila emotivně, tedy i to svědčí pro autenticitu vyjádření nezletilé. Pokud nezletilá N. [redacted] svědkovi D. [redacted] Ž. [redacted] před jednacím síní sdělovala svoji variantu, pak na rozdíl od matky jen opakovala, co se skutečně událo. Konečně ani obžalovaný (později) nic nenamítal, pokud bylo zmíněno, že s nezletilou řešil tzv. neinvazivní piercing. Vyjádření nezletilé N. [redacted] týkající se možnosti získání odškodnění v nyní projednávané věci, nelze s ohledem na shora uvedené skutečnosti hodnotit jako projev ziskuchtivosti. Autenticitu výpovědi nezletilé N. [redacted] potvrzují také další dvě svědkyně, a to babička nezletilé a její družka. Obě opakovaně s N. [redacted] hovořily a oběma říkala pokaždé stejnou verzi. Pokud jde o zhoršení jejich školních výsledků, rozhodně to nic nevypovídá o její nespolehlivosti či nevěrohodnosti. Zcela příléhavé je vysvětlení rozdílných nároků obou školských zařízení. Po dobu, kdy byla nezletilá N. [redacted] u babičky, nebylo zjištěno sebepoškození a i znalkyně uzavřela, že zde byla spokojená. Babička ani její družka k ní neměly výhrad, potvrdily, že nezletilou k ničemu nenaváděly a že jim nelhala. Ze zpráv OSPODu z této doby rozhodně neplynou žádná podezření ve směru k negativnímu chování nezletilé N. [redacted], která v té souvislosti vznesl obžalovaný. Pokud jde o její pozdější návrat zpět do rodiny, jak babička, tak znalkyně shodně popsaly, že nezletilá je na matku silně fixována a tudíž intenzivně vyhledává její kontakt. Babička nezletilé také potvrdila, že matka po dobu, kdy u nich N. [redacted] bydlela, kontakt mařila, což muselo mít nesporný vliv na chování N. [redacted] a její snahu s matkou znovu bydlet ve společné domácnosti. Matka nezletilé poškozené R. [redacted] Ž. [redacted] bezesporu s odstupem času jedná zcela pod vlivem obžalovaného, neboť spolu mají dvě nezletilé děti a on se podílí na faktickém i finančním chodu domácnosti. Proto je u ní patrná snaha jeho jednání bagatelizovat a tvrdit, že se věci udály jinak – sociálně konformně. Je zřejmé, že se R. [redacted] Ž. [redacted] do vylíčení incidentů intenzivně vkládala, zejména svými zcela osamocenými výroky o tom, že se jí dcera svěřila, že lhala a byla k tomu navedena babičkou (např. bod 11, bod 9). Nelze, ale pominout, jak se tato svědkyně chovala bezprostředně po obou událostech, kdy zcela emotivně věc řešila s obžalovaným. Právě opakování emotivních výpadů vůči němu dosvědčují, že věc považovala za velmi vážnou a věřila N. [redacted], následná korekce událostí z její strany pak zcela zjevně nebyla původní, ale pod vlivem pozdějšího uvědomění si následků pro rodinu i ji samotnou. Do těchto důkazů pak zapadá i vyjádření obžalovaného, který útoky vůči poškozené v podstatě doznává, ačkoli je bagatelizuje resp. vysvětluje pro sebe

příznivějším způsobem. Jeho vysvětlení jsou však naprosto nevěrohodná a účelová. Nelze uvěřit, že by si pod oblečením mohl všimnout shrnuté podprsenky a instinktivně ji opravit na holém těle. To rozhodně není konformní chování otce či otčímá vůči nezletilé dospívající dceři. Stejně tak jako účelové chození do koupelny, kde se koupala nahá N. v té době ve věku 14 let. Není totiž sporu, že právě tento věk je obecně věkem dospívání. V rodině, kde žil obžalovaný rozhodně nebylo běžné, aby jiný člen opačného pohlaví se takto choval vůči jinému dospívajícímu členu rodiny. To potvrdil bratr nezletilý, který uvedl, že vůbec neměl důvod vstupovat do koupelny, když tam byla N. Obžalovaný přitom chodil do koupelny i v době, kdy tam byla již sama nezletilá bez mladší sestry Ch. Ve stejné době obžalovaný přistoupil k holení nezletilé v intimních partiích, a to za situace, kdy se N. měla sebepoškozovat pořezáváním. V tomto kontextu jeho počínání vyznívá zcela nesmyslně a nevhodně, pakliže ji následně ponechal s holítkem v koupelně o samotě. V této souvislosti je potřebné ještě zmínit, že nezletilá obžalovanému sdělila, že se holit umí, jeho případný poznatek, že v jednom případě si všiml, že oholená nebyla, rozhodně tuto premisu nevyvrací. Vzhledem k tomu, že nedocházelo k tomu, aby se nezletilá pořezávala úmyslně právě v intimních partiích konkrétně na přirození, je na místě uzavřít, že případná prohlídka těla ke zjištění možných známek sebepoškození měla probíhat minimálně ve spodním prádle a měla ji u své dospívající dcery především vykonávat sama biologická matka. Není také typické, aby zrovna taková událost jako holení v oblasti přirození mezi otčímem a dospívající dcerou bylo mezi nimi příhodným tajemstvím. Všechny tyto události se staly v době, kdy nebyla doma matka nezletilé, což svědčí proto, že obžalovaný tyto okamžiky záměrně vyhledával. Pokud jde o výslovný zákaz chodit do koupelny, není sporu, že zazněl. Potvrzuje to nejen bratr nezletilý, ale také sám obžalovaný. Matka, jak již bylo výše uvedeno, vypovídala i v tomto směru účelově ve snaze zmírnit závažnost jednání obžalovaného. Obecnější zákaz nevhodného chování vůči nezletilé obžalovaný od matky bezesporu dostal také v době, kdy se stal incident u počítače a i tato okolnost ho měla vést ke korekci jednání vůči nezletilé N. Načasování sdělení incidentů matce ze strany nezletilé N. souviselo se situací v rodině a není na místě z něho dovozovat nepravdivost jejich výroků.

24. Pokud jde o výpověď svědkyně M. J. (tety nezletilé N.), její výpověď byla zcela zjevně ovlivněna matkou N., která jí jednostranně sdělovala informace o dceři. Tato svědkyně neměla osobní zkušenosti s chováním nezletilé v podstatných záležitostech, vídaly se jen zřídka, tudíž její výpověď nemá zásadní vypovídací hodnotu pro posouzení věci.
25. Jednání obžalovaného vykazuje znaky zřejmé sexuální motivace. Osaháváním intimních partií nezletilé a průběžným svévolným vstupováním do koupelny, v době, kdy se nahá koupala, intenzivně zasáhl do její pohlavní sféry a tímto způsobem ji pohlavně zneužil jiným způsobem než souloží. Jelikož obžalovaný je nevlastním otcem poškozené a ze svého postavení se dlouhodobě podílel na její výchově je tím naplněn i znak dozoru a vědomosti o jejím skutečném věku.
26. Ze způsobu provedení činu - jeho načasování na dobu, kdy nebyla doma biologická matka a z jeho postupného zintenzivňování (od pohledů až na fyzický kontakt na intimních partiích), za situace, kdy obžalovaný měl předchozí zkušenost s obviněním v jiné rodině (byť patrně lichým, neboť není vyznačeno v opisu z evidence rejstříku trestů), není pochyb, že se popsaného jednání dopustil v přímém úmyslu dle § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť věděl, že následek předvídaný trestním zákoníkem bezesporu nastane a toto i zamýšlel. Jednání obžalovaného tak naplnilo jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní všechny znaky skutkové podstaty zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku a soud ho uznal vinným. S ohledem na shodný způsob provedení, blízkou souvislost časovou a v předmětu útoku bylo jednání posouzeno jako pokračování ve smyslu § 116 trestního zákoníku.
27. Doba, po níž se takto choval spolu se stupňováním intenzity zásahů do sexuální sféry nezletilé (okukování, osahávání na prsou a následně na klitoris), je na místě závěr, že jednání obžalovaného je natolik společensky škodlivé, že nepostačuje uplatnění odpovědnosti dle jiného

právního předpisu. Nebyly zjištěny žádné významné skutečnosti, které by vylučovaly použití trestní represe vůči němu, neboť posuzovaný čin nebylo možné podřadit do kategorie jednání, jež neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace.

28. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud u obžalovaného vycházel ze zákonných hledisek uvedených v § 39 trestního zákoníku, přihlédl k ustanovení § 37 a § 38 trestního zákoníku a zohlednil všechna kritéria vyjmenovaná v § 125 trestního řádu. Byla zhodnocena povaha a závažnost spáchaného zločinu, kdy se obžalovaný dopustil jednání, jímž porušil zájem na ochraně zdravého mravního a tělesného vývoje dítěte.
29. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že v místě bydliště nebyl dosud projednáván pro přestupek. Opis evidence přestupků nevykazuje žádný záznam. Zaměstnavatelem je kladně hodnocen. V minulosti byl celkem 5x soudně trestán, opakovaně pro neplnění vyživovací povinnosti, k prvním čtyřem odsouzením již nelze přihlížet. Skutků popsanych ve výroku rozsudku se dopustil v rámci běhu zkušební doby posledního podmíněného odsouzení.
30. Při zohlednění výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě obžalovaného jde o případ hraniční, neboť od spáchání závažné trestné činnosti ho neodradilo ani předchozí podmíněné odsouzení, byť pro typově zcela odlišnou trestnou činnost. Poškozená se aktuálně vrátila do domácnosti k matce, nezletilým sourozencům a obžalovanému a uvedla, že probíhající trestní stíhání ovlivnilo (pozitivně) i chování obžalovaného vůči její osobě. Znalkyně potvrdila, že nezletilá netrpí posttraumatickou stresovou poruchou, aktuálně začala navštěvovat psychologickou poradnu a rodina je pod dohledem OSPODu. Za takové situace, kdy obžalovaný byl v rámci probíhajícího trestního řízení několikrát konfrontován s protiprávností svého jednání, lze tedy ještě připustit, že jeho nápravy je možné dosáhnout uložením jiného trestu, než který je spojen s přímým omezením jeho osobní svobody. Jako přiměřený považuje soud trest odnětí svobody ve výměře 3 let tedy v 1/4 zákonné výměry, která činí dle § 187 odstavec 2 trestního zákoníku 2 roky až 10 let. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let ve spojení s dohledem PMS, neboť je nezbytné průběžně zvýšeně sledovat chování obžalovaného, který nadále bude vychovávat nezletilou N[REDACTED]. Délku zkušební doby soud stanovil nad polovinou zákonné sazby, která činí 1 rok až 5 let, také proto, že to považuje za nezbytné ve vztahu k úhradě nemajetkové újmy. Dohled byl uložen v rozsahu ustanovení § 50 trestního zákoníku, aby bylo dosaženo co největšího výchovného a kontrolního efektu nad obžalovaným. Nesplnění podmínek dohledu či povinnosti hradit dle svých sil nemajetkovou újmu, či jiné protiprávní chování obžalovaného, může vést k nařízení výkonu trestu do věznice. Soud má za to, že takto uložený trest dostatečně splní účel a povede k nápravě obžalovaného.
31. Pokud jde o nemajetkovou újmu poškozené, soud dospěl k závěru, že byla uplatněna včas a řádně. Vycházel z ustanovení § 2894 odstavec 2 a § 2951 odstavec 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
32. Opatrovník požadoval za vzniklý zásah do sexuální sféry poškozené zaplacení částky 80 000 Kč.
33. Soud s ohledem na věk poškozené (která již dosáhla hranice 15 let) dospěl k závěru, že zčásti lze v jejím případě za morální satisfakci považovat odsouzení obžalovaného. Na druhé straně však toto samo o sobě není dostačujícím institutem. Jednáním obžalovaného, které bylo úmyslné, totiž došlo ke snížení důstojnosti nezletilé ve značné míře a mělo za následek porušení její osobnosti a fyzické integrity. Nastalou újmu, vzhledem k jejímu trvání a intenzitě následku, by jako snížení důstojnosti či vážnosti ve společnosti pocítovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené. Dle závěru znalkyně jednání obžalovaného nezanechalo na poškozené negativní následky ve smyslu např. rozvoje posttraumatického syndromu (čl. 91 spisu).
34. Soud rovněž posuzoval další kritéria, a to skutečnost, že poškozená bydlí nadále ve společné domácnosti s obžalovaným a polorodými sourozenci, zohlednil v rámci zásady proporcionality i majetkové poměry obžalovaného. Obžalovaný potvrdil, že měsíčně pobírá příjem 15 tis. Kč, stejně jako matka, a navíc je příjemcem invalidní důchod ve výši 6 300 Kč. Vyživovací povinnosti

má ke dvěma dětem ve věku 8 let a 4 roky. K výdajům domácnosti sdělil, že je odhaduje na cca 6 500 Kč za nájemné a elektřinu. Další úspory nemá, nevlastní nemovitost či vozidlo. Je tedy nepochybné, že se obžalovaný bude nadále podílet na finančním i faktickém zabezpečení rodiny a nezletilá N. a další dvě nezletilé děti budou jejími členy. Byť se obžalovaný zcela nedoznal, nezletilá potvrdila, že probíhající trestní stíhání, jeho vztah k ní (pozitivně) ovlivnil, což koresponduje i s jeho závěrečným vyjádřením, kde zčásti připouští své pochybení (je tedy zřejmá dílčí sebereflexe). Další sebereflexi u obžalovaného a patřičnou korekci chování vůči nezletilé N. lze očekávat v rámci uloženého trestu, při kterém bude pod dohledem PMS.

35. Rozhodujícím pro určení výše finanční reparace v tomto případě byla tedy závažnost jednání obžalovaného a následky, které poškozená utrpěla. Úmyslné chování obžalovaného se zjevným sexuálníím kontextem nebylo standardní pro vztah dcery (ve věku blížícímu se hranici 15 let) a otce resp. otčíma. Při zohlednění částečné morální satisfakce (bod 33) a zásady proporcionality soud jako adekvátní posoudil výši nemajetkové újmy v částce 50 000 Kč a tuto podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému k úhradě poškozené N. E. Ž. narozené trvale bytem . Ve zbytku pak poškozenou podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal s nárokem na nemajetkovou újmu na řízení ve věcech občanskoprávních.
36. V závěru je nezbytné zdůraznit, že uhrazení nemajetkové újmy nezletilé musí být zcela transparentní. Toho lze docílit např. složením dané částky na bankovní účet, či jiný bankovní produkt nezletilé, přičemž občanský zákoník poskytuje dostatečnou ochranu před zásahy do majetku dětí, a to i ve vztahu k jejich zákonným zástupcům.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obviněného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obviněného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obviněného a státního zástupce i příbuzní obviněného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obviněného. Je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 17. dubna 2019

Mgr. Blanka Šišová
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15. ledna 2020 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Kroupy a soudců Mgr. Josefa Havlíka a JUDr. Edvina Svobody v trestní věci obžalovaného J. N. narozeného o odvoláních obžalovaného J. N. a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Lounech proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 17. 4. 2019, č. j. 3 T 97/2018-166,

takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek k odvolání státní zástupkyně částečně zrušuje ve výrocích o podmíněném odkladu uloženého trestu odnětí svobody za současného vyslovení dohledu a o přiměřené povinnosti k náhradě nemajetkové újmy ve zkušební době podmíněného odsouzení a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.
- II. Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 17. 4. 2019, č. j. 3 T 97/2018-166, byl obžalovaný J. N. uznán vinným ze spáchání zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, jehož se podle zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že (cit.)

jako druh matky nezletilé poškozené M. E. Ž. nar. podílející se na její společné výchově, v místě jejich bydliště na adrese

1) v přesně nezjištěné době na jaře roku 2018 v pokoji přistoupil k nezletilé N. ■■■■■, která v tu dobu seděla u počítače, nejprve ji hladil po zádech, následně jí sáhl pod triko a hladil ji na břiše a posléze vsunul ruku pod její podprsenku a pohladil ji na prsu,

2) od počátku roku 2018 do 27. 6. 2018, vždy za nepřítomnosti matky nezletilé, když se nezletilá koupala, vstupoval do koupelny pod různými záminkami, a to i přes předchozí výslovný zákaz matky nezletilé, přičemž přesně nezjištěného dne, pravděpodobně dne 27. 6. 2018, v době kolem 19.00 hodin vstoupil do koupelny, kde se nezletilá koupala ve vaně a chtěla si oholit ochlupení na přirození, kdy nejprve ji nabádal, aby si upustila vodu, následně jí rukou nanesl holící pěnu na přirození, a i přes ujištění nezletilé, že se umí oholit sama, jí začal přirození holit a když ho nezletilá vyzývala, aby jednání zanechal, sáhl jí rukou do rozkroku a pohladil po klitorisu.

Za uvedený trestný čin byl obžalovaný podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podle § 84 tr. zákoníku za podmínek uvedených v § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným v rozsahu ustanovení § 50 tr. zákoníku. Podle § 85 odst. 1 tr. zákoníku byla obžalovanému stanovena zkušební doba v trvání čtyř let. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku mu byla uložena přiměřená povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán povinností nahradit poškozené N. ■■■■■ E. ■■■■■ Ž. ■■■■■ nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč, přičemž se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy byla zmíněná poškozená podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce včasné odvolání směřující proti výrokům o vině, o trestu i o náhradě škody (správně náhradě nemajetkové újmy) a současně rozsudku vytkl vady mající spočívat v nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění, jakož i to, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Podle obžalovaného zde rovněž jsou pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku a k objasnění věci je třeba provádět důkazy další, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Rovněž uložený trest je podle něj nepřiměřený. Takto podané odvolání obžalovaný následně prostřednictvím obhájce ještě podrobněji odůvodnil a doplnil takto (následují doslovné citace bez gramatických korekcí):

Obžalovaný v první řadě poukazuje na procesní pochybení soudu prvního stupně, když po podaném blanketním odvolání obžalovaného (bez řádného odůvodnění) dne 20. 5. 2019, soud prvního stupně předal spis odvolacímu soudu podle § 251 odst. 3 TrŘ, aniž by obžalovanému stanovil lhůtu k doplnění odvolání podle § 251 odst. 1 TrŘ.

Obžalovaný má dále za to, že v dané věci neproběhlo zcela dostatečné a úplné dokazování, když soudem prvního stupně byl zamítnut návrh obžalovaného (ale i státní zástupkyně) na doplnění dokazování výsledkem psychologa poškozené, doktorem Arabadžievem. Jeho výslech totiž mohl dopomoci k dokreslení psychického stavu poškozené a jejího chování, které následuje po výchovném postihu ze strany rodičů. Stejně tomu bylo i ohledně zpráv z OSPODU. Obžalovaný tak nadále trvá na provedení shora navržených důkazů.

Jedná-li se o skutkový stav, tak dle názoru obžalovaného není jeho vina v projednávané věci prokázána nade vší pochybnost, a proto měl být soudem prvního stupně obžaloby zproštěn. Obžalovaný především trvá na tom, že v posuzovaném případě nebylo provedenými důkazy prokázáno, že se opravdu dopustil skutku tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozsudku, konkrétně není postaveno najisto, zda a jak se obžalovaný účastnil jednání, které je zde popsáno.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu, zásada objektivní pravdy vyžaduje, aby soud opřel své rozhodnutí o vině a trestu o jednoznačně zjištěná a bezpečně prokázaná fakta, nikoli o pouhou pravděpodobnost. Tam, kde nelze bezpečně určit, která z variant skutkového řešení odpovídá skutečnosti, volí soud tu, která je pro obviněného příznivější. Ze skutkového zjištění totiž dostatečně určitě nevyplyvá, že se obžalovaný popsáného skutku skutečně dopustil.

Obžalovaný se domnívá, že nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu pohlavního zneužití, jelikož je k tomuto trestnému činu zapotřebí zavinění. Další důležitou stránkou tohoto konkrétního trestného činu je fakt, že pachatel takového trestného činu musí jednat v pohlavním vzrušení ve snaze své vzrušení jakýmkoli způsobem uspokojit. Zde má obžalovaný za to, že provedenými důkazy rozhodně nebylo prokázáno, že by jednal v pohlavním vzrušení. Přestože soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku tuto sexuální motivaci zmínuje v odstavci č. 25, tuto sexuální motivaci nijak blíže neodůvodnil, respektive ji nepodložil relevantními důkazy.

Obžalovaný dále zcela odmítá vyjádření soudu ohledně toho, že se dle soudu obžalovaný k útokům vůči poškozené v podstatě doznává, ačkoliv je bagatelizuje, respektive je pro sebe vysvětluje příznivějším způsobem. Obžalovaný se totiž nepřiznával svou výpověď k útokům, nýbrž pouze vykládal skutkový stav.

Jak v prvním popsaném případě, tedy domnělém osahávání prsou poškozené obžalovaným, tak v druhém případě, holením poškozené v oblasti genitálií a domnělém hlazení klitorisu nebylo obžalovanému dokázáno, že jednal v pohlavním vzrušení. Obžalovaný zcela popřel, že by se dotkl klitorisu poškozené, pouze uvedl, že poškozené ukázal jak se správně oholit, když poškozená toto prováděla nesprávně a byla obava, že se při holení porěže. V případě porážení poškozené obžalovaný také poukazuje na to, že poškozená se sebepoškozuje, kdy ke svému sebepoškození využívá právě žiletky.

Soudem prvního stupně dále nebylo prokázáno ani tzv. šmírování poškozené, kdy soud tvrdil, že obžalovaný záměrně vstupoval do koupelny v době, kdy se poškozená koupala. Jednak obžalovaný vypovídal, že takto činil v případech, kdy se s poškozenou koupala jeho biologická dcera, která na obžalovaného volala „tatínku, tatínku“, případně když nevolala, tak z vycházejících zvuků z koupelny bylo patrné, že děti v koupelně nadměrně „dovádějí“ a bylo tedy třeba rodičovsky zasáhnout. Kromě výše zmíněného z procesní opatrnosti obžalovaný dodává, že i kdyby tedy do koupelny vstupoval bezdůvodně, není toto možné označit jako trestný čin v rámci zásady subsidiarity trestní represe.

K prvnímu popsanému případu obžalovaný uvádí, že zde rovněž nebyl veden nějakým sexuálním pudem, ale pouze srovnal podprsenu poškozené. Pokud se během tohoto jednání dotkl jejího prsu, tak ho to sice mrzí, nicméně ani zde toto jednání nedosahuje takové společenské škodlivosti, aby muselo být sankcionováno prostředky trestního práva. Obžalovaný dodává, že aby se jednalo o trestnou činnost, muselo by jeho jednání vykazovat vyšší míru intenzity, kdy pouhý letmý dotek dle ustálené judikatury nemůže být považován za útok ve smyslu § 187 TrZ, respektive není splněna subjektivní stránka trestného činu (srovnej Rozsudek Nejvyššího soudu 5 Tdo 1216/2007-I., ze dne 25. 10. 2007). K tomu jen na okraj nutno doplnit, že bratr poškozené v přípravném řízení i uvedl, že poškozená po domnělém incidentu za další dva dny přišla za matkou, obžalovaným a bratrem, že si celou věc s podprsenkou vymyslela s cílem se otármovi pomstít. S tímto faktem se soud opět nijak blížeji nevypořádal.

Závěrem obžalovaný dodává, že ohledně autenticity výpovědi poškozené zcela nesouhlasí se závěry soudu a znaleckého posudku. Soud navíc argumentoval i tím, že autenticitu poškozené potvrzuje babička poškozené se svou partnerkou, které však domnělým incidentům nebyly přítomny. Dále soud uvedl, že opakovaně potvrdila svou výpověď. Vzhledem k tomu, že u hlavního líčení víceméně jen kývala hlavou, není možné dle obžalovaného tuto skutečnost označit jako shodnou výpověď. Obžalovaný se domnívá, že by měl být zpracován revizní znalecký posudek z oboru psychiatrie, který by mohl potvrdit sklon poškozené k uvádění nepravd a zveličování věcí. Jeho vypracování tímto navrhuje.

S ohledem na shora uvedené navrhuje obžalovaný prostřednictvím svého obhájce, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že obžalovaného zproštuje obžaloby, event. že věc vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. Včas podaným opravným prostředkem napadla rozsudek i státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Lounech. Šlo o odvolání podané v neprospěch obžalovaného směřující proti výroku o trestu s tím, že tento je zjevně nepřiměřený a neodpovídá závažnosti prokázaného jednání obžalovaného. Byť jeho rejstřík trestů vykazuje celkem pět záznamů o předchozí trestné činnosti, přihlédnout lze pouze k poslednímu odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody. Obžalovaný si byl vědom hrozby nařízení výkonu trestu podmíněně odloženého na delší zkušební dobu, která mu byla ještě prodloužena, a nejen že nevedl řádný život, ale dopustil se typově

podstatně závažnější trestné činnosti, kdy zneužil svého postavení vůči nezletilé, nad níž vykonával v době spáchání skutků výlučný dozor. Z jeho výpovědi podle státní zástupkyně plyne naprostá absence jakékoli sebereflexe, nulový náhled na škodlivost projednávaného jednání a jeho bagatelizace. Chybí pak i doznání ve vztahu ke všem znakům skutkové podstaty. Přitěžuje mu i pluralita útoků a jejich stupňující se intenzita. Pouhá hrozba výkonem trestu odnětí svobody proto podle odvolatelky nemá potenciál nalézt v chování obžalovaného pozitivní odraz a zajistit tak ochranu společnosti, v daném případě primárně nezletilé, před dalším trestním jednáním z jeho strany. V situaci, kdy obžalovanému neprospívá žádná z polehčujících okolností a jeho postoj k trestné činnosti nedoznal změn, je dle soudu státní zástupkyně vyloučeno, aby uložený dohled vedl ke zlepšení životních postojů obžalovaného. Trest nespojený s jeho přímým výkonem je tak nepřiměřený ve vztahu k povaze a závažnosti jednání obžalovaného spoluurčených zejména stupněm narušení jeho osoby a možnostmi jeho nápravy. Za odpovídající a přiměřený proto státní zástupkyně považuje trest odnětí svobody ve výměře, v níž byl ukládán, nicméně bez jeho spojení s přímým omezením na osobní svobodě nemá potenciál nalézt v chování obžalovaného pozitivní odraz a zajistit tak ochranu společnosti před dalším trestním jednáním z jeho strany. Závěrem proto odvolatelka navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon bude zařazen do věznice s ostrahou.

4. Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.
5. V reakci na jednu z odvolacích námitek je třeba již na tomto místě předeslat, že Okresní soud v Lounech nepochybil tím, že po podání odvolání obžalovaného ze dne 20. 5. 2019 spis předložil nadřízenému soudu a nevyčkával na doplnění jeho odůvodnění, neboť již odvolání v jeho prvotní podobě, jakkoli bylo velmi stručné, formálně vyhovovalo požadavkům ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř., neboť v něm bylo uvedeno, ve kterých konkrétních výrocích obžalovaný rozsudek napadá, a v základním rozsahu i to, jaké vady jsou rozsudku a předcházejícímu řízení vytýkány. Později došlé doplnění odvolání okresní soud obratem zaslal za spisem krajskému soudu, který jej měl k dispozici s dostatečným předstihem před svým rozhodováním, a k žádné újmě na právech obžalovaného tak nedošlo a ani dojít nemohlo.
6. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, bylo postupováno podle příslušných procesních předpisů a nebyly zjištěny žádné vady takového charakteru, že by již samy o sobě byly důvodem pro postup podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Obžalovaný byl řádně předvolán k hlavním líčením, jichž se také osobně účastnil, a byla mu dána možnost se v průběhu řízení vyjádřit a reagovat na další prováděné důkazy. V tomto směru bylo ve vztahu k němu postupováno korektně a nijak mu nebylo bráněno v uplatnění jeho obhajoby. Dokazování provedl Okresní soud v Lounech v zásadě způsobem a v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. a postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při svém rozhodování z takto zjištěného stavu také správně vycházel. Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem podle § 2 odst. 6 tr. ř. v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které bylo založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech. Závěry soudu prvního stupně ohledně skutkových zjištění jsou správné a odvolací soud na ně proto může ve stručnosti již na tomto místě z velké části odkázat, když ostatně celé písemné odůvodnění rozsudku vyhovuje požadavkům kladeným na něj ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř.
7. Lze plně vycházet z množiny důkazů provedených již nalézacím soudem. Toto dokazování odvolací soud v rámci veřejného zasedání v reakci na důkazní návrhy obhajoby ještě doplnil o zprávy psychoterapeuta PhDr. Savy Arabadžieva a také příslušného odboru sociálně-právní ochrany dětí. Hodnocení provedeného (a v odvolacím řízení jen drobně doplněného) dokazování,

ať již izolovaně nebo (a to zejména) v návaznosti na dokazování provedené okresním soudem a ve spojitosti s ním, nicméně nemohlo vést k jiným skutkovým závěrům, než jaké se podávají již z napadeného rozsudku.

8. Ani po doplnění dokazování nebyl shledán naprosto žádný důvod ke změně hodnocení důkazů učiněného nalézacím soudem. Před vyhlášením napadeného rozsudku byl předně vyslechnut sám obžalovaný. Jako svědkyně dále opakovaně vypovídala poškozená N. E. Ž. Kromě ní byla vyslechnuta též celá řada dalších svědků, zejména z okruhu rodiny. Pozornost byla věnována i znaleckému zkoumání poškozené, kterou se zabývala znalkyně z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, zvláštní specializace klinická psychologie, a z oboru školství a kultura, oddělení psychologie, zvláštní specializace psychologie dětí i dospělých.
9. V kontextu odvolacích námitek obžalovaného lze připustit jako pravdivý údaj to, že jediným přímým svědkem jeho jednání byla sama poškozená nezletilá, nicméně její postupné výpovědi (z nichž procesně použitelné jsou dvě) byly zcela jednoznačné, v žádných skutečně podstatných bodech klíčových pro posouzení jednání obžalovaného a zvolenou právní kvalifikaci se od sebe vzájemně neodlišovaly a lze je tak označit za konzistentní. Koneckonců ani prvotní informace podávané policejnímu orgánu a iniciující trestní řízení se od pozdějších tvrzení poškozené neodlišovaly. Výpovědi poškozené jak před policejním orgánem v přípravném řízení, tak i v řízení před soudem prvního stupně, neobsahují nic, co by v očích odvolacího soudu znevěrohodňovalo verzi N. E. Ž. Vzhledem k důležitosti jejího svědectví byla podrobena znaleckému zkoumání, přičemž znalkyně PhDr. Ilona Wölfelová u ní neshledala žádné sklony ke lhavosti, tato nevykazovala ani snahu uvádět o své osobě nadhodnocující či nepravdivé skutečnosti a konstatovány byly její jen nízké fantazijní schopnosti. Svě závěry znalkyně pak ještě více rozvedla ve své výpovědi v hlavním líčení, přičemž mj. uvedla, že poškozená, ač má průměrný a místy mírně nadprůměrný intelekt, není vůbec vychytralá a je velmi naivní; není v jejích schopnostech z důvodu pomsty obžalovanému neřící úplnou pravdu, resp. si popisované vymyslet. Při vyšetření znalkyní verifikovala to, co uváděla na policii, stejně vypovídala i před soudem. Poškozená tedy popisovala něco, co reálně prožila, nikoli jí samotnou vyfabulované události, které by neměly s realitou nic společného. Výpověď poškozené zároveň není jedinou svědeckou výpovědí mající usvědčující charakter, jakkoli šlo o jediné svědectví přímé. I další svědci v základních okolnostech shodně potvrzovali, že jim poškozená skutečně popisovala jednání obžalovaného a co konkrétně jim uváděla, přičemž ani tyto její popisy podávané v soukromí se nijak zásadně nelišily od toho, co sdělovala orgánům činným v trestním řízení. Svědkům se přitom o jednání obžalovaného zmiňovala skutečně krátce či nedlouho poté, co k nim došlo (v zásadě při první možné příležitosti), ať již jde o jejího bratra, ale i o její matku, tetu a babičku; nenechávala si vše pro sebe řadu dlouhých týdnů či měsíců až na dobu, kdy se jí snad bude nejvíce hodit obvinít obžalovaného (měla-li by skutečně takové tendence), což by v takovém případě mohlo nasvědčovat riziku vypočítavosti a účelovosti jejího jednání a mohlo by to vrhat určitý stín na věrohodnost jejích tvrzení, nicméně nestalo se tak. Příslušné informace od ní vyšly najevo skutečně krátce po jednotlivých zásadních a trestněprávně relevantních jednáních obžalovaného vůči ní. Tímto vším se zabýval již Okresní soud v Lounech a sám hodnotil její osobu na základě svých zkušeností a pozorování poškozené při její výpovědi; její tvrzení přitom vnímal jako věrohodná. Takovéto hodnocení je logické a odvolací soud, který neshledal žádný důvod k tomu, aby znovu poškozenou sám vyslýchal ještě v odvolacím řízení a dále ji tak sekundárně viktimizoval, za této situace nemá důvod a ani zákonný instrument ke změně hodnocení důkazů učiněného nalézacím soudem, v řízení před nímž se také promítla zásada bezprostřednosti a ústnosti trestního řízení. Pokud odvolatel poukazoval v odůvodnění svého opravného prostředku na to, že podle výpovědi bratra poškozené z přípravného řízení tato s dvoudenním odstupem po prvním skutku prohlásila, že záležitost s podprsenkou si vymyslela jako pomstu, je třeba poukázat na to, že k tomuto naprosto ojedinelému výstupu došlo v situaci, kdy se celá záležitost v rodině znovu řešila, osobně tomu byl přítomen obžalovaný i jeho družka (matka poškozené), atmosféra v rodině po skutku byla emotivní a poškozená byla ve velmi

nekomfortní situaci. Za signifikantní lze však pokládat především D. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE] popisované prvotní reakce poškozené na skutky obžalovaného krátce poté, kdy k nim došlo a svému sourozenci se svěřila, tedy to, že poškozená po incidentech plakala, ve spojení se závěry znaleckého zkoumání poškozené klinickou psycholožkou.

10. Obžalovaný sám ani zcela nevyloučil jednotlivá jednání vůči poškozené, do jisté míry je připustil, pouze uváděl některé dílčí skutečnosti odlišně a zejména z hlediska subjektivní stránky trestného činu popíral jakýkoli sexuální podtext svého jednání. Vyjde-li se však z opatřených výpovědí, nešlo z jeho strany ani v případě prvního skutku o jakýsi letmý a nechtěný dotyk na řadru poškozené, jestliže uvedenému ještě předcházelo hlazení poškozené. Popsané jednání nelze hodnotit jako nezamýšlený kontakt s příslušnou intimní partií na horní polovině těla nezletilé. Již vůbec pak nemá odvolací soud důvod k pochybám, pokud jde o druhý skutek spočívající v opakovaných vstupech obžalovaného do koupelny právě v době, kdy zde poškozená vykonávala tělesnou hygienu, a zároveň tehdy, kdy nebyla přítomna jeho družka (matka poškozené), přičemž toto jednání vyvrcholilo dne 27. 6. 2018 tím, že nezletilý N. [REDAKCE] E. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE] prováděl holení genitálií, a jakkoli poškozená v tu dobu nebyla osobou zcela vyzrálou z hlediska psychického vývoje, z hlediska biologického byla situace jiná a není pochyb o tom, že u ní byly rozvinuty sekundární pohlavní znaky, což i z kontextu vyplývá. V popsaném jednání obžalovaného vůči čtrnáctileté dívce za zjištěných okolností v podstatě nelze vnímat žádnou jinou motivaci, než sexuální, pokud se ji nejen že snažil učít, jak si má správně oholit pubické ochlupení, ale dokonce přitom nezůstával jen ve verbální rovině, nýbrž prováděl demonstraci této činnosti přímo na jejím těle a přímo ji holil v nejintimnějších partiích, a to přes projevy její nevole a vyjádřený verbální nesouhlas doprovázený sdělením, že ji nic takového nemusí učít, neboť tuto činnost sama již dva roky provádí, nemluvě dokonce o následném sáhnutí na klitoris, v souvislosti s čímž je úmysl pachatele směřující k dosažení pohlavního vzrušení již zcela evidentní a žádnou jinou motivaci takového jednání si logicky představit ani nelze.
11. Nevěrohodně pak vyznívá výpověď R. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE] matky poškozené a zároveň družky obžalovaného, z přípravného řízení v částech popisujících, že sám obžalovaný se jí zmínil o tom, že předešlého dne v době její nepřítomnosti poškozené doma povylezla podprsénka směrem vzhůru a snažil se jí ji narovnat, neboť se jí jako zcela nelogické, proč by měl takovouto banalitu (jednalo-li by se z jeho strany o zcela nezávadné jednání a nepředpokládal-li by, že bude ještě řešeno) sám před svou družkou spontánně zmiňovat. Totéž platí i stran dalšího jednání v koupelně o několik měsíců později, neboť se rozhodně nejvíce jako představitelné a běžné, že by sám své družce po jejím příchodu ze zaměstnání aktivně a spontánně sděloval, že předešlého dne spatřil v koupelně její dceru při snaze holit si přirození, což měla činit chybně, tato mu na jeho dotaz měla přitakat, že neví, jak se má holit, dokonce jej sama měla požádat, aby jí to prakticky ukázal s tím, že to bude jejich tajemství (!), a této tedy přejel holítkem v podbřišku. Ostatně prudká bezprostřední reakce Růženy Žáčkové na zjištění, že její druh měl v době její nepřítomnosti po vstupu do koupelny takto zaučovat její nahou dospívající dceru (chytila jej pod krkem), je zcela výmluvná. Nelze nyní při hodnocení s odstupem učiněných výpovědí přehlédnout, že R. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE] je na obžalovaném v rámci jejich soužití ekonomicky závislá a má tak nejméně tento motiv (a dost možná i motiv citový) pro případné přizpůsobování svých sdělení v trestním řízení zájmům jejího partnera, tedy obžalovaného, na úkor nezletilé poškozené, a to přesto, že tato je její dcerou.
12. Namítala-li obhajoba neúplnost provedeného dokazování, jelikož nebyla vyžádána zpráva PhDr. Savy Arabadžieva, psychoterapeuta, k němuž poškozená následně docházela, příslušnému důkaznímu návrhu vyhověl odvolací soud, požadovanou zprávu opatřil (č.l. 200 – 202) a provedl jí ve veřejném zasedání důkaz. Poté, co z ní vyplynuly skutečnosti pro obžalovaného nepříznivé a nasvědčující naopak správnosti procesních výpovědí poškozené i závěrů znalkyně PhDr. Ilony Wölfelové, potažmo správnosti závěrů okresního soudu, byl obhajobou okamžitě její obsah kritizován, ale bez pádných argumentů. Odvolací soud nemá žádný důvod pochybovat o správnosti a věrohodnosti zmíněné zprávy. Lze jen podotknout, že bylo věcí samotného obžalovaného, aby

zvážil, zda v souvislosti s doplněním dokazování, jehož se prostřednictvím obhájce domáhal, nehrozí zhoršení důkazní situace v jeho neprospěch a zda má smysl nadále trvat na vyžádání zprávy PhDr. Savy Arabadžieva nebo nikoli. Nastala-li pak taková situace, že obžalovaný na zprávě trval a její obsah mu neprospívá, není namístě hodnotit ji jen z tohoto důvodu kriticky. Z aktualizované zprávy příslušného odboru sociálně-právní ochrany dětí vyžádané rovněž krajským soudem pak nevyplynuly žádné zásadní skutečnosti, které by zpochybňovaly správnost závěrů okresního soudu, a nijak závěr o vině obžalovaného nevylučují.

13. Bylo-li dále namítáno, že v řízení nebyl opatřen sexuologický znalecký posudek k osobě obžalovaného, což bylo zcela novou námitkou uplatněnou až v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem, takovéto doplnění dokazování se v posuzované věci nejeví jako nevyhnutelně nutné. I kdyby příslušným znaleckým zkoumáním obžalovaného bylo zjištěno, že jeho sexuální preference se pojí s dospělými osobami ženského pohlaví, neznamenovalo by to, že se stíhaného jednání nemohl dopustit a nedopustil, zvláště pokud u poškozené byly v jejím věku čtrnácti let evidentně již delší dobu přítomny sekundární pohlavní znaky a alespoň z biologického hlediska (nikoli však z hlediska psychického vývoje) se tak blížila dospělosti.
14. Příslušná skutková zjištění soudu prvního stupně jsou tedy dostačující a závěry z nich vyvozené jsou správné a logické; proto tedy nepochybil, když po provedeném hlavním líčení uznal obžalovaného vinným ze spáchání (zvláště závažného) zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, neboť obžalovaný skutečně jiným způsobem, než souloží, pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let svěřené jeho doзору. O této právní kvalifikaci není pochyb nejen v základní skutkové podstatě, tedy podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, ale též pokud jde o kvalifikovanou skutkovou podstatu podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku, neboť obžalovaný jiným způsobem pohlavně zneužil poškozenou, která byla svěřena jeho doзору. Obžalovaný s poškozenou žil v jedné společné domácnosti, podílel se na její výchově, byl jejím otčím, v podstatě tedy v rodině suploval roli otce. V tomto směru je možno považovat přezkoumávané rozhodnutí za správné a v souladu se zákonem.
15. Pokud však jde o výrok o trestu, který byl napaden v neprospěch obžalovaného odvoláním státní zástupkyně, lze pokládat za odpovídající pouze tu jeho část, která se týká volby konkrétního druhu trestu, tedy trestu odnětí svobody, a jeho výměry. Výkon tohoto trestu byl však nesprávně podmíněně odložen, byť tomu tak bylo za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným.
16. Je třeba si uvědomit, že obžalovaný je sankcionován za již poměrně závažný trestný čin spáchaný více dílčími skutky v určitém časovém úseku. Zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku je obecně jedním z nejzávažnějších trestných činů, které jsou projednávány před okresními soudy jako soudy prvního stupně. Trestná činnost obžalovaného měla svůj vývoj, postupně gradovala a nešlo o ojedinělý exces, naopak jsou posuzovány skutky spadající do více kalendářních měsíců roku 2018. Trestný čin obžalovaného se řadí již do zákonné kategorie zločinů, protože zde soud při úvahách o trestu není vázán limity vyplývajícími z ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku, jež se týkají toliko přečinů. Zákon za něj umožňuje uložit trest odnětí svobody od dvou do deseti let, jde tedy dokonce o zločin zvláště závažný. Krom individuální prevence nelze, zvláště v takovémto případě a u tohoto druhu trestné činnosti, jejíž výskyt se ve společnosti prozatím nedaří potlačit, podceňovat ani otázku generální prevence ukládaného trestu, tedy dání signálu i dalším členům společnosti, že na takto druhově specifické trestné činy je adekvátně reagováno, což by od jejich páchání mělo odradit i jiné potenciální pachatele. Jednání obžalovaného je vzhledem k následkům dokumentovaným mj. i znaleckým posudkem klinické psycholožky poměrně vážné, bez ohledu na to, že nedošlo k naplnění znaku soulože, ale tzv. jiného způsobu pohlavního zneužití z hlediska zákona se souloží srovnatelného.
17. O takovém rozhodnutí o trestu, které učinil soud prvního stupně, by bylo možno reálněji uvažovat v situaci, kdy by se obžalovaný k jednání kladenému mu za vinu plně doznal, projevil by svou sebereflexí a snahu po nápravě a zároveň by byl osobou dosud netrestanou. Vzhledem ke

zvolenému způsobu jeho obhajoby, kterou mu samu o sobě rozhodně nijak vyčítat nelze a tato je plně v jeho dispozici, zde však chybí obecně nejtypičtější polehčující okolnost doznání a účinné lítosti, o níž se J. N. sám připravil, byť v opačném případě by k ní v jeho prospěch při úvahách o trestu odvolací soud nyní mohl přihlídnout. Ve prospěch obžalovaného by bylo možno zvážit i případnou dobrovolnou náhradu nemajetkové újmy poškozené v penězích ještě před vyhlášením meritorního rozhodnutí, ale ta také nebyla realizována. Na překážku úplnému potvrzení výroku o trestu z napadeného rozsudku je i fakt, že obžalovaný není osobou trestně bezúhonnou, resp. osobou, u níž by byla dána fikce jeho trestní bezúhonnosti. Ve skutečnosti již byl J. N. v minulosti odsouzen pro (rovněž úmyslný) trestný čin, konkrétně pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, a to ve věci Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 6 T 263/2014, v níž mu běžela zkušební doba podmíněného odsouzení od 30. 10. 2014 do 30. 10. 2017, jež byla rozhodnutím tamního soudu prodloužena do 30. 10. 2018, přičemž do této prodloužené zkušební doby, kterou mu byla dána ještě poslední šance prokázat, že faktický výkon podmíněně odloženého trestu odnětí svobody nebude nutný, časově spadá další jeho (nyní stíhaná) trestná činnost, která navíc má z hlediska její závažnosti graduující tendenci. V souvislosti s odsouzením obžalovaného ve věci Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 6 T 263/2014 si však musel zdejší soud nejprve jako předběžnou otázku vyřešit, zda u obžalovaného nenastala fikce jeho osvědčení se ve smyslu § 83 odst. 3 tr. zákoníku, neboť bylo-li by tomu tak, nebylo by již možno k předchozímu odsouzení přihlížet pro jeho zahlazení ex lege, což by ovlivňovalo i výrok o ukládaném trestu v nyní posuzované věci Okresního soudu v Lounech. Krajský soud v Ústí nad Labem nicméně dospěl k závěru, že takováto překážka zde není. Je třeba uvést, že lhůta jednoho roku od uplynutí zkušební doby není rigidní a neprolomitelná. Otázka, zda ve věci mohla nastat zákonná fikce osvědčení, musí být vyřešena tehdy, nepodaří-li se soudu (zde Okresnímu soudu v Hradci Králové) rozhodnout podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku o výkonu trestu před uplynutím jednoho roku od konce zkušební doby, a to v souvislosti s tím, zda na tom měl odsouzený vinu. Teprve když soud zjistí, že překážka pro rozhodnutí byla na straně odsouzeného, může v uvedeném smyslu rozhodnout, a to bez zbytečných průtahů po odpadnutí překážky (R 43/1999). Je-li obžalovaný trestně stíhán pro další trestnou činnost spáchanou ve zkušební době podmíněného odsouzení, byl a je Okresní soud v Hradci Králové povinen vyčkat ukončení tohoto dalšího trestního stíhání. Fikce osvědčení podle § 83 odst. 3 tr. zákoníku v takovém případě nemůže nastat, protože pachatel tím, že spáchal ve zkušební době další trestný čin, o němž je třeba nejdříve rozhodovat, zavinil, že soud nemohl rozhodnout podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku (srov. R 26/2002, NS 3/2001, T 77). Již dlouho před uplynutím roční lhůty od konce zkušební doby podmíněného odsouzení Okresní soud v Hradci Králové zjistil, že proti J. N. je vedeno další trestní řízení u Okresního soudu v Lounech pro trestnou činnost spáchanou ve zkušební době podmíněného odsouzení; v té souvislosti také činil a činí dotazy na stav řízení. Královehradecký okresní soud tedy neměl a nemá jinou možnost, než vyčkat pravomocného rozhodnutí o vině obžalovaného. Ta nakonec byla potvrzena dnešním rozsudkem zdejšího soudu, který současně nabývá právní moci, tedy až po uplynutí zmíněné roční lhůty počítané od konce zkušební doby. Teprve v návaznosti na něj bude moci Okresní soud v Hradci Králové přistoupit k projednání své věci ve veřejném zasedání a k učinění rozhodnutí o tom, zda se Jaroslav Nastoupil ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil či nikoli a zda uložený dvanáctiměsíční trest odnětí svobody vykoná. Na tento okamžik vyčkává zcela vědomě, jak již bylo uvedeno a plyne to z jeho pravidelných dotazů; proto zde tedy nemohla nastat fikce osvědčení podle § 83 odst. 3 tr. zákoníku. Okresní soud v Hradci Králové neměl jinou možnost, než vyčkat meritorního rozhodnutí ve věci Okresního soudu v Lounech sp. zn. 3 T 97/2018 a pokračovat tak ve svém vykonávacím řízení nad rámec základní doby jednoho roku od konce (prodloužené) zkušební doby. Z toho je patrné, že fikce osvědčení J. N. nenastala ani dne 30. 10. 2019, ani nikdy později, a při nynějším rozhodování o trestu v posuzované věci lze a je nutno k jeho předešlému odsouzení nadále přihlížet.

18. Uvedená zjištění neprospívající obžalovanému tedy nenasvědčují ukládání trestu odnětí svobody nespojeného ještě s bezprostředním omezením osobní svobody, pokud v jeho případě již institut podmíněného odkladu výkonu trestu jednou selhal a neodvrátil jej od dalšího páčání trestné činnosti ve zkušební době, nadto mnohem závažnější, která je zákonem charakterizována jako zločin, a to dokonce nikoli „prostý“, nýbrž zvláště závažný.
19. Pokud jde o samotnou výměru trestu odnětí svobody, v rámci rozpětí zákonné trestní sazby dvou až deseti let odnětí svobody byl obžalovanému uložen trest jen mírně nad samou spodní hranicí, tedy trest tříletý. Rozhodně není namístě ukládat jej k odvolání obžalovaného ve výměře ještě nižší, např. na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, vzhledem ke shora uvedeným zjištěním, která mu neprospívají, ale zároveň není ani nutné jej zvyšovat, neboť co do výměry byl zvolen správně, což fakticky připouští i státní zástupkyně, která se nedomáhá navýšení jeho délky, ale jeho bezprostředního výkonu ve věznici, bez dalšího podmíněného odkladu, jakkoli by nyní byl spojen navíc s dohledem. S takovým odvolacím návrhem se krajský soud nakonec mohl ztotožnit.
20. Proto byl výrokem pod bodem I. rozsudku odvolacího soudu napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. zákoníku k odvolání státní zástupkyně částečně zrušen ve výrocích o podmíněném odkladu uloženého trestu odnětí svobody za současného vyslovení dohledu a o přiměřené povinnosti k náhradě nemajetkové újmy ve zkušební době podmíněného odsouzení (která byla součástí výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu) a podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo znovu rozhodnuto tak, že obžalovaný již okresním soudem správně uložený tříletý trest odnětí svobody vykoná ve věznici, konkrétně podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve věznici s ostrahou jakožto v základním typu věznice, neboť nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho zařazení do přísnější věznice se zvýšenou ostrahou. Toto rozhodnutí budiž signálem pro obžalovaného, že takto závažné jednání proti zájmům chráněným tr. zákoníkem není a nemůže být tolerováno a bagatelizováno a jakékoli opakování takto závažné trestné činnosti v budoucnu by v jeho případě nutně již znamenalo ukládání ještě přísnějších trestů ještě více vzdálených od spodní hranice zákonné trestní sazby. Je tedy třeba, aby si [REDAKCE] vzal z výkonu takto uloženého trestu odnětí svobody potřebné ponaučení a po propuštění žil již způsobem, který nebude kolidovat s normami trestního práva. Závěrem lze jen pro úplnost k výroku o trestu doplnit, že ani obžalovaný přitom není předem diskvalifikován z možnosti dosáhnout případného podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody po odpykání jeho zákonem stanovené části, zde jedné poloviny, splní-li k tomu všechny zákonem vyžadované podmínky.
21. V případě zbývajících výroků o náhradě nemajetkové újmy v penězích se krajský soud mohl plně ztotožnit s tím, jak okresní soud věc posoudil a rozhodl o poškozenou (prostřednictvím ustanoveného opatrovníka) uplatněném nároku, a rovněž s tím, jak své rozhodnutí odůvodnil. Přístup okresního soudu nebyl zcela nekritický, ostatně nárok nebyl poškozené přiznán v celém jí uplatněném rozsahu. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a jeho pasáže v odst. 31. až 36. Podle § 2951 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Podle § 2957 o. z. musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škudci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala. Okresní soud se zabýval hledisky rozhodnými pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích a pro určení výše této náhrady. Adekvátně zhodnotil povahu, závažnost i rozsah konkrétních okolností naplňujících zákonná kritéria náhrady a její výše. Předmětný výrok reflektuje také to, že obecně lze náhradu nemajetkové

újmy v penězích požadovat jak v případě trestných činů nedbalostních, tak i úmyslných, přičemž v posuzované věci přiznaná náhrada navazuje na spáchání trestného činu úmyslného, dokonce zvláště závažného zločinu. Postavení obou stran zde bylo odlišné, neboť poškozená byla dítětem a pachatelem byl dospělý druh její matky žijící s ní (i v současnosti) ve společné domácnosti, jehož v dané chvíli výlučnému doзору byla svěřena. Matka poškozené se v době páchání trestné činnosti obžalovaného nacházela mimo byt a poškozená u ní v rozhodných chvílích nemohla hledat ochranu. Trestná činnost byla spojena se zásahy do intimní sféry dospívající dívky realizovanými dospělým mužem. Obavy poškozené a její negativní pocity jsou zřejmé a oporou pro tento fakt jsou i závěry soudní znalkyně PhDr. Ilony Wölfelové, klinické psycholožky, jakož i nově závěry psychoterapeuta PhDr. Savy Arabadžieva, k němuž poškozená také docházela. Okresní soud neopomenul vzít v úvahu též osobní a finanční poměry obžalovaného. Fakt nadcházejícího bezprostředního výkonu uloženého trestu odnětí svobody na věci nic podstatně nemění, neboť i v rámci výkonu trestu ve věznici může obžalovaný v případě svého zájmu dosáhnout výdělečného pracovního zařazení a jeho schopnost dosahovat finančního příjmu lze předpokládat i následně v době po jeho propuštění, stejně jako dosud (nad rámec vypláceného důchodu). Jestliže soud prvního stupně výši náhrady určil částkou 50 000 Kč, v žádném případě tím nevybočil z obvyklé praxe soudů při posuzování obdobných případů – alespoň tedy ne v neprospěch obžalovaného, a nezletilé poškozené přiznal náhradu ve výši, která rozhodně není nijak přemrštěná a je výsledkem náležitého uvážení významu všech rozhodných okolností.

22. Ze všech shora rozvedených důvodů tedy bylo vyhověno odvolání podanému státní zástupkyní v neprospěch obžalovaného proti výroku o trestu, jak je zřejmé z výroku pod bodem I. tohoto rozsudku. Pokud jde o odvolání samotného obžalovaného, to bylo naopak výrokiem pod bodem II. rozsudku odvolacího soudu podle § 256 tr. ř. zamítnuto jako nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí, a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání lze podat ve lhůtě dvou (2) měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (tj. Okresní soud v Lounech). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání musí obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Neúspěšné podání dovolání je zpoplatněno částkou 10 000 Kč.

Ústí nad Labem 15. ledna 2020

JUDr. Jiří Kroupa v. r.
předseda senátu

vypracoval soudce:
Mgr. Josef Havlík v. r.